

Tid for Verden end den, han selv havde oplevet. En Tid, da Menneskene vilde vende sig med Lede fra en kunstig steriliseret Tilværelse for igen at tage det onde med det gode af Livets Haand uden næsvis Modsigelse.

For sit personlige Vedkommende ventede han dog ikke mere af Fremtiden end hvad ogsaa Øjeblikket undte ham: Fred og Glemsel. Han havde ved sit Hus indrettet sig en Hønsesgaard, og i sin lille Have havde han en Pindsvinefamilje til Underholdning. Og rundt om ham susede Skoven, der ligesom gamle Folk snakkede med sig selv om svundne Dage. Men frem for alt gik han op i sine astrologiske Under søgelser, i den omhyggelige Udarbejdelse af sin Sygejournal, som han aldrig mere omtalte til Povl Gaardbo for ikke at blive udlet.

Fra Huset førte en Sti ind til den ene af de to dybe Kløfter, der tidligere delte Skoven, og i hvis Bund en livlig lille Bæk sprang afsted fra Sten til Sten paa Vej ned mod Fjorden.

Her stod en Bænk, som han i denne Tid ofte søgte ud til om Eftermiddagen for at sidde i Læ og slikke Solskin. Stien gik videre, idet den fulgte langsmed Randen af Kløften ned mod det Sted, hvor denne aabnede sig ud mod Engene. Dernede førtes den over Bækken ved en Spange, hvorefter den forsvandt i Skoven paa den anden Side.